

SANGE

MED

PIANOFORTE-ACCOMPAGNEMENT

COMPONEREDE

AF

JOH. CHR. GEBAUER.

II. Børnesange.

KJØBENHAVN.

C. Stanges Stik. Simonsen & Andersens Steentryk.

I Commission hos E. S. Thaarup.

nu 7602.1051

3856.

II

BÖRNESANGE.

1846 - 1864.

VAARSANG.

(Forlagt af C.C.Lose.)

Allegretto.

1. Nu vaagner Blomsten af Dva - le, den titter fra Knoppens Ly, smaae Fugle lystelig syn - ge og svinge sig op mod Sky.

N° 1.

2.
Smaa Fugle lystelig synge
Og qvidre til Vaarens Pris,
De synge Alle det Samme,
Men hver paa sin egen Viis.

3.
De synge Alle det Samme
Og trættes ei nogen Stund,
De synge om Gud, vor Skaber,
Allivets Kilde og Grund.

4.
De synge om Gud, vor Skaber,
Til Alting er Sang og Klang,
Den Tid, at Vaaren ei ender,
Den kommer, vil Gud, engang!

5.
Men Øiet studser og fyldes.
Og Hjertet faaer Luft i Sang,
Den Dag at Vaaren bli'er evig,
Den kommer dog vel engang.

Jul. Chr. Gerson.

SOMMERAFTEN.

(Forlagt af C.C.Lose.)

Andante.

1. Solen synker nok saa smukt ned bag grønne Lin - de, og i u - for - styrret Flugt danser lette Vin - de.
2. Kornet læger Tit og Skjul, gynger sig i Vo - ver, vif - ter om den lil - le Fugl, som i Gyngen so - ver.

N° 2.

3.
Solen synker ned i Glands,
Rundt om Bækkens Kanter
Skjæller Vandet op en Krands
Fuld af Diamanter.

4.
Rig og Fattig, Store, Smaa,
Som det sig kan falde,
Bøel i Verdens Skjønhed faae
De af Himlen Alle.

5.
Solen synker sommervarm;—
Det er Tid at bede:
Gud og Fader, sign hver Arm,
Som er uden Redel

6.
Sign de Store, sign de Smaa,
Lær dem dig at fatte;
Lad dem, kjære Skaber, faae
Lidt af dine Skatte!

Jul. Chr. Gerson.

Nødestik af C. Stange i Kjøbenhavn

SOPHIES AFTENSANG.

Andantino.

(Forlagt af C. C. Lose.)

1. Snart jeg Øiet luk - ker, op til Moders Kind; hendes Arm mig vug - ger, mens jeg slumrer ind.

2.
Deilig er Guds Himmel,
Som i Drøm jeg seer;
Søstres glade Vrimmel
Rundtomkring mig leer.

3.
Gjerne vil jeg fare
Til de Søstre hem,
Naar jeg kommer bare
Hjem til Mo'er igjen.

4.
Over alle Kloder
Er der Leg og Fest:
Hos min søde Moder
Er dog allerbedst!

(F. J. Hansen.)

MODEREN MED BARNET.

Allegro.

(Forlagt af C. C. Lose.)

1. Hist hvor Veien slaar en Bugt, ligger der et Huis saa smukt; Væggene lidt skjævestaae, Ruderne er ganske smaae;

Døren synker halv i Knæ, Hunden gæer, det lille Kræ, under Taget Svaler qvid²re, Solen synker og saa vid²re.

2.
||: I den røde Aftensol
Siddet Moder i sin Stol, :||
Kinden luer dobbelt rød,
Barnet har hun paa sit Skjød;
Drengen er saa frisk og sund,
Æblekinden rød og rund.
See, hvor hun i Spøg ham banker
Paa de søde Pusselanker.

3.
||: Katten staaer og krummer Ryg,
Men forstyrres af en Myg, :||
Barsk han den med Poten slaar,
Og igjen som Hofmand staaer.
Moder klapper Barnets Kind,
See hvor sødt det sover ind,
Drømmer om de Engle smukke
I sin lille pene Vugge.

(H. C. Andersen.)

FINGRENE.

Allegretto.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Nr. 6.

1. Sø-skeu-de jeg kjender fem; Stakkel, som ei kjender dem:

ved hin-an-dens Si-de sat, blev de Men-ne-sket en Skat.

2.
Tommeltot er Patriark,
Lille, buttet, rørig Knark;
Styrer Flokken som Regent;
Ellers var det slet bevendt.

4.
Langemand høist rækker op,
Midt i Klyngen, med sin Krop;
Naar tilvæds man trækker Krog,
Gavner godt det store Skrog.

6.
Lille Peter Spillemand,
Ikke meget høiner han;
Morér sig saa jævnt og godt,
Som en stakkels Askepot.

3.
Slikkepot har Tyvs Natur,
Sidder fremmest og paa Luur;
Han er Barnets Pegepind,
Naar det faaer sin Fibel ind.

5.
Guldbrand har den søde Rang,
Bærer Ringen, gyldentrang;
Om hans Lykke tier Sang;
Ellers Visen blev for lang.

7.
Rækker jeg dig alle frem,
Giver du mig dine fem,
Er et Tryk! Farvel, min Ven!
Og til Velkomst et igjen.

(N.U. Krossing.)

Sidste Vers.

Adagio.

Ræk-ker jeg dig al-le frem, gi-ver du mig di-ne fem, er et Tryk: Far-sosten.

Tempo l^o

Tempo l^o

vel, min Ven! og til Vel-komst et i-gjen.

DEN STØRSTE MAND.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Allegretto.

№ 7.

The musical score for 'DEN STØRSTE MAND.' is written in 2/4 time. It features a vocal line and a piano accompaniment. The piano part includes dynamic markings such as *p*, *cresc.*, and *f*. The lyrics are in Danish and describe a postman's journey.

1. En lille Nisse reiste med Extrapost fra Land til Land, hans Agt det var at hilse paa Verdens største Mand.

2.
Han kom til Stormogulen
Og der, hvor Kæmpekaalen groer,
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes Ingen stor.

3.
Da gik han hen til Havet
Og stirred i det klare Vand;—
Han smilte, thi nu havde
Han seet den største Mand.

Jul Chr. Gerson.

RIDE, RIDE, RANKE.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Allegro.

№ 8.

The musical score for 'RIDE, RIDE, RANKE.' is written in 4/4 time. It features a vocal line and a piano accompaniment. The piano part includes a *cresc.* marking. The lyrics are in Danish and describe a horse ride.

1. Ride, ride, Ranke! Greven er saa høit paa Straa, Bonden maa med Træsko gaae. Ride, ride, Ranke!

2.
Ride, ride, Ranke!
Junkren paa sin fine Hest,
Som kan dandse, ret gjer Blæst.
Ride, ride, Ranke!

3.
Ride, ride, Ranke!
Frøknen sidder, let som Fjer,
Som min lille Rytter her.
Ride, ride, Ranke!

4.
Ride, ride, Ranke!
Hvorhen skal nu Veien gaae?
Bedstfaer Besøg skal faae.
Ride, ride, Ranke!

5.
Ride, ride, Ranke!
Og naar vi saa stige af,
Sige vi: Goddag, Goddag!
Ride, ride, Ranke!

6.
Ride, ride, Ranke!
Bedstemoer af Hjertensgrund
Trykker os et Kys paa Mund.
Ride, ride, Ranke!

7.
Ride, ride, Ranke!
Tantes Stuedør vil vi
Heller ikke gaae forbi.
Ride, ride, Ranke!

8.
Ride, ride, Ranke!
Nu til Onkel i Galop.
Er han hjemme? Ja. Saa stop.
Ride, ride, Ranke!

9.
Ride, ride, Ranke!
Men nu er det Aftenstid;
Lille Hest, til Stalden hid.
Ride, ride, Ranke!

10.
Ride, ride, Ranke
Til imorgen staa i Ro.
Havre først: et Kys, ja to.
Ride, ride, Ranke

N. U. Krossing.

PANDEBEEN, ØIESTEEN, o. s. v.

Allegretto.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Nº 9.

1. Pan-de-been!—Godt det groer! Bag ved det For-standen boer. Den vil læ-se, den vil læ-re, bringe

dig i Agt og Æ-re, sid-de, som en hol-den Een bag det stol-te Pan-de-been!

2.
Øiesteent!— Nei, hvor klar!
Troer jeg ikke to du har!
See dog bare, hvor de klare,
Jeg kan see dig— o, bevares!—
Lige ind i Hjerte = Been!
Du min egen Øiesteent!

3.
Næsetip!— Hvilken Hest!
Et Par Brillor ride bedst.
Naar du ikke Veien kjender,
Ride de hvor Tippen vender.
Hvilken lille stumpet Snip!
Hesten hedder Næsetip!

6.
Dikkedik!— Hvad er det?
Vil du sidde rank og ret,
Saa skal jeg nok Luxen finde.
Thi jeg veed, han er derinde.
O, nu har jeg ham den Strik.
Dikke dikke dikke dik!

4.
Mundelip — Frisk og rød.
Er det sandt du er saa sød?
Kan jeg ganske paa det lide,
Vil ei Tønderne mig bide?
Jeg vil tage Kysset— Svip!
Det tog jeg fra Mundelip!

5.
Hageflip!— det er vist:
Hageflippen kommer sidst,
Men i Kløften, som jeg hører,
Er der nok en Lux, der kjører,
Det gaaer over Næsetip,
Mundelip og Hageflip!

H. C. Andersen.

TORBISTEN OG FLUEN

Optakten falder bort i 7de, 8de og 11te Vers.

I alle med * betegnede Vers spilles det hele Accompanement (begge Hænder)

Allegretto.

en Octav høiere.
(Forlagt af C. C. Less.)

M10

1. Tor-bi - sten kray - ler af mør - ken Hul med fi - re Vin - ger saa pru - de. De
2. Dem hav - de han pud - set med me - gen Be - sked, alt med sin ba - ge - ste Kral - le. At dol.

1. to de va - re som sor - ten Kul, de to som Glar i en Ru - de.
2. bei - le til Flu - en, saa strunk han red; den el - ske - de han o - ver Al - le. Efter det sidste Vers.

3.*

Af Flødepotten søber saa net
Den liden og vevre Flue;
Saa flyver hun rundt omkring Speilet let,
Hovmodig ret som en Frue.

4.

Torbisten seiler i Stuen ind,
Alt paa sine fire Vinger;
Han klapper den Flue ved liden Kind,
Og det med sin smudsige Finger.

5.

„Skjøn Jomfru! imens I qvæder saa blødt,
„Bet som Fiolenes Strænge,
„Gift Eder med Bassen, saa ganger det sødt,
„Vi kunne da spille for Penge.“

6.*

„Du Skorsteensfeier ei komme mig nær!
„Flyv til din Mødding derude!
„Hvor Møget du roder paa Kryds og Qvær,
„Alt med din kullede Snude.

7.

Beileren tabte for Hast sit Veir;
Han snurrer og summer og brummer;
Den Spee han tog sig saa meget nær,
Og krøb udi Jorden af Kummer.—

8.*

Sommerfugl sidder paa Lilien prud,
Alt udi sin blommede Kjole;
Da Fluen flyver i Haven ud,
Hun vilde sit Ansigt sole.

9.*

Og da hun saae det pralende Dyr,
I de rige forgyldene Klæder,
Da brød hendes Hjerte strax i Fyr,
En Elskovens Vise hun qvæder.

10.*

Den Spraglede slog med Kaaben om Fod:
„Hvad tænker du, fattige Terne?
„Du Melkeraner! Jeg er for god
„Til at slikke med dig af en Kjerne.

11.*

Fluen gik næsten fra sin Forstand,
Hun maatte sig skamfuld liste:
„Nu faaer jeg vist aldrig nogen Mand,
„Hvi tog jeg dog ei den Torbiste!“

12.*

Til Vinteren var hun en Jomfru graa,
Som Alderen hæsliq rakked;
Da kunde hun intet til Føden faae,
Hen til Torbisten hun lakked.

13.*

„Jeg elsker jer saare, den Tale er sand,
„Kan I jer Kjærlighed mindes?“
Torbisten er en fornuftig Mand,
Som saare sjelden forblindes.

14.

Han sagde: „I pakke jer fra min Dør,
„Eders Klæder ere saa pene;
„I husker jo nok, hvad I sagde mig før;
„Jeg gjør dem s'gu vist urene.“

Poul Møller.

REISEN TIL BETHLEHEM.

Larghetto.

(Forlagt af C. C. Løse.)

Nr. 11

1. Og Dagen led, og Solen gled alt under Bjergenes Krands. Med sænket Mod tre Konger stod i Aftenens dæmrende Glands.
2. Fra Giknens Hjem gik Tigren frem; Schakalen by-led i Nat. Ei Sti og Spor paa vi-den Jord var Hellig-Tre-Kongerne sat.

3.
Men Stjernen steg
Og Tvivlen væg
I Bøn mod Stjernerne sendt;
Thi klar den stod,
For deres Fod
En Lygte, paa Himmelen tændt.

4.
Den lyste frem
Til Bethlehem.—
Did gik de hellige Tre,
Det spæde Noer,
Det Lam paa Jord
I Hyrdernes Vaaning at see.

5.
Men ret som her
Guds barnet nær
De Konger vare tilgjæst,
Hos Jesu Christ,
Den Konge hist,
Guds Børn sig forsamle til Fest.

F. J. Hansen.

LØVFALD.

Lento.

(Forlagt af C. C. Løse.)

Nr. 12

1. Svunden er den fri-ske Sommer, sky-dækt nu den

p sostenuto.

kla-re Luft, Løvet fal-der, Vintren kommer, dræber Blomsten og dens Duft, dræber Blomsten og dens Duft.

2.
Tung om Hjertet Skoven sukker
Over hjært et Blad, der døer,
Og den mørke Grav sig lukker
Om hvad lystest smilte før.

3.
Jeg er ung som Vaarens Blade,
Men min Sommertid er kort;—
Maatte jeg da, Gud, ei lade
Den unyttet svinde bort!

Jul. Chr. Gerson.

SANG FOR DEN ALLERMINDSTE.

(Forlagt af C. C. Løse.)

Andantino.

N° 13

1. Visse, visse! Luk nu disse Foraarslys, min Glæde! Mildt sig føie for dit Øie Drømmesyners Kjæde!
 2. Slummervugget, Giet lukket, dutil Himlen dra - ge! Vaagen være skal min kjære, lil le Glut til ba - ge!

sempre pp legato

rit.

3.

Vil du blive
 God, og give
 Med et kærligt Hjerte?
 Dyd omværne,
 Mildt og gjerne
 Dele Sorg og Smerte?

5.

Lad, min Spædel
 Manges Glæde
 Moder først dig kaldel
 Først i Aanden
 Trykke Haanden,
 Takke for dem Alle!

4.

Akl du vender
 Aabne Hænder
 Mod det Godes Giver!
 Fremtids Gaade
 Klart de raade:
 Mild og god du bliver!

6.

Tysl nu lukke
 Alfer smukke
 Til dit Øies Laage.....
 Tag nu Kysset,
 Mildt inddysset!
 Moder ømt skal vaage.

F. J. Hansen.

JULESANG.

Almindeligt Chor af Store og Smaa.

(Forlagt af C. C. Løse.)

Allegretto vivace.

Sopran.
Alt.Tenor.
Bas.N° 14.

Hvor Ju - len dog er en vel - sig - net Tid, ret skikket til Leg og Glæ - de, saa

komme Guds Eng-le paa Sky-en hvid og hil-se paa os her - ne - de, saa van-dre de gla-de fra

Slot og til Vraa, og kys-se paa Fingren ad Sto-re og Smaa, ad Sto-re og Smaa, og Lykken groer, hvor de

træ - de, og Lyk-ken groer, hvor de træ - de.

2.

Saa vandre de muntre fra Huus til Huus,
 Forklare hvad Juul betyder,
 Og fylde den Fattiges tomme Krus
 Saa lifligt det over flyder;
 Og kysse de Syge paa Mund og paa Kind,
 Saa Snuheden strømmer i Hjerterne ind,
 I Hjerterne ind,
 Mens Juleklokkerne lyder.

2.

Hvor Julen dog er en velsignet Tid,
 Ret skicket til Leg og Glæde,
 Saa kommer Guds Engle paa Skyen hvid
 Og hilse paa os henede;
 Saa komme de til os med Trøst og med Lyst,
 Thi vil vi os skyndsomt med Sind og med Bryst,
 Med Sind og med Bryst
 Til deres Besøg herede.

Jul. Chr. Gerson

JULEAFTEN.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Larghetto.

Nr. 15

1. Barn Je - sus i en Kryb-be laae, skjøndt Him-len var hans Ei - e; hans Pu - de her blev
2. Hver sorg - fuld Sjel, bliv karsk og glad, ryst af din tun - ge Smer - te, et Barn er født i

1. Hø og Straa, mørkt var det om hans Lei - el Men Stjernen o - ver Hu - set stod, og Ox - en kys - sed
2. Da - vids Stad, til Trøst for hvert et Hjer - te, til Bar - net vil vi sti - ge ind, og bli - ve Børn i

1. Bar - nets Fod. Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja, Barn Je - - sus!
2. Sjel og Sind. Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja, Barn Je - - sus! H. C. Anderson.

RISENS DATTER.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Con gravita burlesca.

Nr. 16

1. Dybt in - de un - der Bjer - get en gam - mel Ri - se boer, hans
2. En Fjer - ding - vei er Høi - den, maa - skee en Smu - le meer, for -

1. Dag - lig - stu - e hvæl - ver sig der saa høi og stor. Dets gyld - ne Lof - te hæ - res af
2. re - sten dei - lig vel - skabt, med Smi - le - hul hun leer. Hun strik - ker Bør - ne - strøm - per til

1. Søl - ler, stol - te tre; der sid - der Ri - sens Dat - ter, hun er nok værd at see.
2. si - ne Sø - stre smaae, i hvert et Strøm - pe - skaf - te vist Run - de - taarn kan staae.

marc. cresc.

3.

Sit hele Liv hun leved' i Bjergets snevre Buur,
Nu faaer hun lyst at røre sig lidt i Guds Natur.
Saa deiligt skinner Solen og Himlen er saa blaa,
Som en Kartoffel Ager hun synes Skoven staae;

7.

Den gamle Bise kløgtig paa Hittedødset saae,
Og svarede: Kjær Datter, lad Du det Smaakravl gaae!
„Det synes vel saa spinkelt, men det har stor Forstand,
„Det er en Plov med Øxne og deres Bondemand!“

4.

Og hele Kjøbsted — Flækken med Kirken paa en Høi,
Er som et Bord paa Marked' med broget Legetsøi.
Saa lystigt hun spadserer hen over By og Eng,
Og bohrør sig i Søen, det er saa blød en Seng.

8.

„Han smykker Bjergets Vægge med Ranker og med Grønt,
„Nu sørger han for Kornet, der ogsaa pynter kjønt. —
„Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ,
„Du Blumenbach maa læse, der staaer om slige Kræ.“

5.

Af vilde Rosenhække og Hyldebuske net
Hun binder i sin Uskyld en lille Bryst - Bouquet;
De store høie Bøge hun rykker op med Rod,
Saa fletter hun sig Krandsse, det unge muntre Blod.

9.

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
Seer man et Lys nu brænde til over Midenat.
Thi Jomfruen studerer, jo! jo! jeg siger Tak;
Snart kan hun jo paa Ramse Linne og Blumenbach.

6.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
I Forklædet gjemmer hun strax hvad der hun fandt;
Og siger til sin Fader: „see, hvad jeg stødte paa,
„Til Legetsøi jeg tog det for mine Søstre smaae.“

10.

Hun snakker nok saa dristigt om Infusorium,
Man skulde troe hun daglig kom paa Collegium;
Men Strikkestrømpen hviler, og hun og Søstre smaae,
Med nøgne Pusselanker i Bjergets Sale gaae.

H. C. Andersen.

GRÆSHOPPEN.

Allegro non tanto.

(Forlagt af Horneman & Erslev.)

1. Græs-hoppen sid-der paa En-gen i Som-me-rens Af-ten-skjær.

Ad. *

N° 17.

Syn-ger han El-skovs-vi-ser alt for sin Hjertenskjær? alt for sin Hjertenskjær? alt for sin Hjertenskjær?

Ad. *

2.

Sangfugl han ligner dog ikke:
Kun Vinger til Stads han fik.
Spillemand i det Grønuel
: Hvormed gjør du Musik? :

3.

Siig! — er du Fiolinisten
I Oberons Hofkapel?
Han svarer med høie Toner,
: Det klinger som, ja vel! :

4.

Ivrigt han stryger Fiolen
Og nikker paa Blomsterstol —
Benet er Fiddelbuen —
: Og Vingen hans Fiol. :|

B. S. Ingemann.

GIV TID.

Vintersang.

(Forlagt af Horneman & Erslev.)

Andantino.

1. I Snee staaer Urt og Busk i Skjul; det er saa koldt der u - de; dog

dol. *mf* *p*

N° 18.

syn-ger der en lil-le Fugl paa Qvist ved frosne Ru-de.

2. Giv Tid! giv Tid!— den nynner glad
Og ryster de Smaavinger—
Giv Tid! og hver en Qvist faaer Blad;
Giv Tid!— hver Blomst udspringer!

3. Giv Tid! og Livets Træ bli'er grønt,
Maa Frostens det end kue;
Giv Tid!— og hvad du drømte skjønt,
Du skal i Sandhed skuel

4. Giv Tid!— og Aandens Vinterblund
Skal flye for herlig Sommer,
Giv Tid! og bi paa Herrens Stund!
—Hans Skjønhedsvige kommer

B. S. Ingemann.

OPMUNTRING.

Allegro.

(Førlagt af Horneman & Erslev.)

№ 19.

1. Frygtens Hex om-ska-ber en Myg i E-le-phantens Ge-stalt. Nød-den faldt paa

CHOR.

Kyl-lin-gens Ryg-den troe-de, al Ver-den faldt, den troe-de, al Ver-den faldt.

den troe-de, al Ver-den faldt.

2. Frygtens Hex er fremmed i Nord,
Og Myggen kalde vi Myg,
Nødden lille og Verden stor—
Ussel en Kyllingeryg.

CHOR.

Ja ussel en Kyllingeryg.

3. Falder Verden tilsidst engang,
Saa duer den vel ei meer.
Har vi paany til en Verden Trang,
Vorherre har Raad til fleer.

CHOR.

Vorherre har Raad til fleer.

B. S. Ingemann.

TOMMELIDEN.

Allegro.

(Forlagt af Horneman & Erslev.)

1. Tom-me - li - den var sig en Mand saa spæd, i Fin - ger - bøl's Har - nisk var han klæd. Hans

No. 20.

Hjelm var hvæl - vet og hvid og reen, det var en ud - hu - let Kir - se - bærsteen; en Knap - pe - naal var hans

Land - se stang, selv var han ik - kun en Tom - me lang.

2.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa jevnt og godt,
Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Flue, det frygtelig' Dyr!
Tommeliden drager i fremmede Land,
Han svømmed sig over en Melkespand.

3.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Tandværk leed den kongelig Maard.
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den var et Kirsebær, rød og rund.
De Læger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

4.

Og hvo, som uddrager den hule Tand,
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang,
Hun mærked i Munden det knap engang.
Af Sadlen han kasted den frække Gjest;
Hun mærked neppe det Landsefæst.

5.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden ægted den vene Maard.
Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand,
Foragte skal man just ei de Smaae,
Tid! naae de, hvor ei de Store kan naae!

Adam Oehlenschläger.

NAAR KOMMER VAAREN VEL?

Andantino.

(Forlagt af Horneman & Erslev.)
parlando.

Allegretto.

№21.

1. „Naar kom - mer Vaa - ren vel?“ Naar den sort - blaa Sva - le
2. „Naar kom - mer Sva - len da?“ Naar den lil - le Frø i

1. kom - mer og be - bu - der næ re Som - mer, naar den qvid - dren - de ta'er Myg - gen, der vil
2. Kjæ - ret stræk - ker Hal - sen op i - væ - ret og med Tun - gen slaaer paa Trom - men: „Nu er

1. tum - le sig i Skyg - gen — da kommer Vaa - ren!
2. tyk - ke Frø - mand kom - men!“ — da kommer Sva - len!

Sopr. *p*
Alt.
Ten. *p*
Bas. *p*

CHOR. * da kommer Vaa - ren!
* da kommer Sva - len!

cresc. *dol.*
poco rit.

3.
„Naar kommer Frøen da?“
Naar den lange Stork er kommen,
(For at putte Frø i Vommen)
Og staaer med de røde Hoser,
Fiskende i brune Moser —
Da kommer Frøen!

5.
„Naar kommer Sneppen da?“
Naar først komme blot de Dage
At i Odense paa Tage
Støren bygger høit sin Rede,
Hvor Godtfolk ham Plads berede —
Da kommer Sneppen!

7.
„Naar kommer Viben da?“
Naar først efter Vintertide
Vintergjæk af Sneen hvide
Reiser sig med sine Blade
Og gjør alle Hjerter glade —
Da kommer Viben!

4.
„Naar kommer Storken da?“
Naar først Sneppen hid er fløiet
Og staaer over Isen høiet,
Borende sig der et Bæger,
Hvora den med Vand sig qvæger —
Da kommer Storken!

6.
„Naar kommer Støren da?“
Det kan du jo nok begribe,
Først der komme maa en Vihe!
Først naar Viben, som en Blinker,
Til Armeen: „fremad!“ vinker —
Da kommer Støren!

8.
„Naar kommer Gjøkken da?“
Naar Gudfader det behager,
Vinker han den frem af Ager;
Først naar hans Befaling falder,
Først naar Han paa Blomsten kalder —
Da kommer Gjøkken!

* Tøstemmigt: Sopran og Alt; tresstemmigt: Sopran, Alt og Bas.

BØRNEBENS SANG TIL STORKEN.

Allegretto.

(Forlag' af Horneman & Erslev.)

1. Stork! Stork! Lan - ge - been! hvor var du saa læn - ge? Saae du Kong Pha - ra - os

f *p*

høi - e Steen? gik du paa Nil - strømmens En - ge? gik du paa Nil - strømmens En - ge?

2.

Stork! Stork! Langebeen!
Med de røde Hoser!
Hvor har du gjort af dit ene Been?
||: Blev det i Pharaos Moser? :||

3.

Stork! Stork! Langebeen!
Lykken vil du bringe:
Gjemmer du den med dit ene Been
||: Listelig under din Vinge?:||

4.

Stork! Stork! favre Smaa
Bringer du vor Moder:
Er det en Søster med Øine blaae?
||: Eller en lille Kjærbroder? :||

B. S. Ingemann.

DEN STØRSTE TANKEFLUGT.

Andante.

(Forlagt af Horneman & Erslev.)

1. Der fly ver saa mange Fug - le i - mellem Himmel og Jord, Selv med den aller - mindste Fugl en Tanke fra Gud henfoer.

p

2.

Der farer saa mange Sjæle
Hver Stund fra Himmel til Jord.
Selv i den aller mindste Sjæl
En underfuld Verden boer.

3.

Guds Tanker flyve som Fugle;
Som Sjæle fare de hen.
Fra Livets Væld de spredtes ud -
Der samles de først igjen.

B. S. Ingemann.

ET JULEQVAD.

Allegretto.

N° 24

1. Med Vinter_kul_de og Vinterblæst og mør_ke, slud_ful_de Da - ge, nu

kommer i - gjen den kjæ_re Fest, som hvert Aar vender til - ba - ge, at min - de os om hiin høi_e Gjæst, der

cresc. *f*

kom at stand_se vor Kla - ge.

2.

Fra Himles Himle han kom engang.
Med Fred fra Gud i det Høie. —
Mens Engle istemmed en Julesang
Og alle Knæe sig mon bøie,
Da fødtes det Barn, som Synden tvang,
Som mildned Jordlivets Møie.

3.

Og Hyrden, som paa Marken holdt Vagt,
Fornam de himmelske Sange,
Han gik til Stalden, hvor Barnet var lagt,
I Krybberummet, det trange,
Der loved han Gud af al sin Magt,
For Frelsen, han lod ham fange.

4.

Han kommer igjen, den kjære Christ,
Hvergang at Aaret er omme. —
Naar Jorden er øde, mørk og trist,
Naar Vinterstormene komme,
Da gjæster han os igjen forvist,
Og glæder alle de Fromme.

Gronenberg.

MODERENS SANG.

Allegretto grazioso.

(Forlagt af C. C. Luse.)

N° 25.

1. See en - gang min ra - ske Glut, hvor han vox - er, hvor han
2. See en - gang min frømme Glut, er saa god som han er

p dol. *mf*

1. tri - ves, hvor han vox - er hvor han tri - ves, hvor han Dag for Dag op - li - ves. Har I
2. lil - lel er saa god som han er lil - lel! See, hvor blidt hans Øi ne spil - le! Har I

1. vel en Glut som jeg? Nei, det har, det har I eil Nei, nei, nei, nei, det har I eil
2. vel en Glut som jeg? Nei, det har, det har I eil Nei, nei, nei, nei, det har I eil

f *p* *f*

Red. *

3.

See engang min kjæle Glut!
Hvor han alt sin Moder kjender! ||
Rækker ud de spæde Hænder.
Har I vel en Glut, som jeg?
Nei, det har, det har I eil!
Nei, nei, nei, nei, det har I eil!

4.

See engang min søde Glut!
See, hvor venlig, see, hvor vakker! ||
Hvor han smiler, hvor han snakker!
Har I vel en Glut som jeg?
Nei, det har, det har I eil!
Nei, nei, nei, nei, det har I eil!

5.

Vil I købe denne Glut?
Ei for hundred tusind Daler! ||
Den al Verden ei betaler.
Denne Glut beholder jeg!
Denne Glut, den faaer I eil!
Nei, nei, nei, nei, den faaer I eil!
Rabbek efter Bürger.

TIL MIN MODER.

(Forlagt af C.C. Lose.)

Allegretto.

№ 26.

1. End nu er jeg kun lil - le, men

naar jeg bli - ver stor, da skal jeg syn - ge San - ge for Dig, min sø - de Mo'er. Da skal jeg syn - ge San - ge, saa

kjer - li - ge, saa man - ge, for Dig, min e - gen sø - de, vel - sig - ne - de Mo'er.

2.

De skulle flokkes om Dig,
 En Sværm af Engle smaa,
 Jevne med milde Hænder
 Den Sti, Du træder paa;
 Og, som en Blomsterklynge,
 De skulle smukt forynge
 Med Duft og Glands de Lokker
 Som Tiden farved graa.

3.

Men naar Dun Aander trættet,
 Af Livets lange Gang,
 Da synger jeg til Afsked
 Min allersidste Sang.
 Et Mindeqvad er Gaven,
 Hvormed jeg smykker Graven,
 Der gjemmer al min Lykke,
 Min Lyst og min Sang.

Fr. Ludv. Hædt.

STORKEPETER.

Allegro moderato.

(Forlagt af C. G. Lese.)

Aria.

No 27.

1. Storke-pe-ter spanker tryk op-pe høit paa Husets Byg, sku-er ma-je-

stæti-sk ned, ret som noget Storthanveed; Storkepeter, stands din Gang. . hører du den smuk-ke Sang? Lærken

er det i sit Skjul, syng som han, du sti-ve Fugl! syng som han, du sti ve Fugl!

2.

Storkepeter gaaer saa kry,
 Stirrer paa den sorte Sky,
 Tænker: den kom langveis fra,
 Saa dog neppe Africa;
 Storkepeter, stands din Fod,
 Veed du hvortil Regn er god?
 Falder den paa Bondens Jord,
 ||: Vaagner der en Blomsterflor. :||

3.

Storkepeter knæbrer stolt:
 Her i Norden er der koldt!
 Hver en Spurv, som ei har Vægt,
 Nægter Storhed sin Respect!
 Storkepeter, stands og staa!
 Alle er for Gud vi smaa!
 Med den lange Hals og Krop
 ||: Ei vi naae til Himlen op! :||

Jul. Chr. Gerson

Larghetto.

N^o28.

1. Mig Svalen har be - dra get, o Mo - der, var det Ret? den har forladt vor Bo - lig og har eisagt mig det.
 2. Og .Lys et tog den med sig og Solens varme Glød, og før i - gjend u kommerer jeg af Længsel død.
 Efter Rückert af Hauch.

ET BARN ER FØDT I BETHLEHEM.

Allegretto.

N^o29.

1. Et Barn er født i Bethlehem, thi glæ - de sig Je - ru - sa - lem, Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja!
 2. En fat - tig Jomfru sad i Løn og fød - te Himlens Kon - ge - søn. Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja!

3.

Han lagdes i et Krybberum,
 Guds Engle sang med Fryd derom.
 Halleluja, Halleluja!

4.

Og Østens Vise offred der
 Guld, Røgelse og Myrrha skjær.
 Halleluja, Halleluja!

5.

Forvundet er nu al vor Nød;
 Os er idag en Frelser fød
 Halleluja, Halleluja!

6.

Guds kjære Børn vi blev paany,
 Skal nolde Juul i Himmelby.
 Halleluja, Halleluja!

7.

Paa Stjernetæpper lyschlaae
 Skal glade vi til Kirke gaae.
 Halleluja, Halleluja!

8.

Guds Engle der os lære brat
 At synge, som de sang i Nat.
 Halleluja, Halleluja!

9.

Da vorde Engle vi som de,
 Guds milde Ansigt skal vi see.
 Halleluja, Halleluja!

10.

Han være Priis til evig Tid
 For Frelser hold og Broder blid.
 Halleluja, Halleluja!
 N. F. S. Grundtvig efter det Latinske.

DEN HELLIGE NAT.

(Forlagt af C. C. Lose.)

Andante.

Nr. 30.

1. Stil-le Nat, hel-li-ge Nat! Taus er nu Li-vets Larm; kun de from-me, de
2. Stil-le Nat, hel-li-ge Nat! Hyrderes Flok lyt-tes glad, da det lød i

pp *poco cresc.* *dol.*

1. hel-li-ge To vaa-ge kjærligt for Bar-nets Re. Sov i Ma-ri-as Arm i Ma-ri-as Arm!
2. Eng-les Chori E-der en Frelser er født paa Jord, hist i Da-vids Stad, i Davids Stad!

p cresc.

3. Stil-le Nat hel-li-ge Nat! Je-su Christ! Kjærlig-hed blied om-svæ-ver Din Bar-ne-mund;

pp *poco cresc.* *p dol.*

4. ja, med Dig slog Frel-sens Stund, kom til Jorden Fred, kom til Jor-den Fred.....!
Efter det Tydske af B.

f *p cresc.* *dim.*